

Arrest

nr. 96 352 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische Arabier uit Bagdad te zijn. U woonde sinds 1984 in de wijk Zeyouna en u rondde in 1996 uw universitaire studies af. Nadien legde u uw verplichte militaire dienst af bij de Jihaz Al-Amn Al-Khass (Speciale Veiligheidsdienst). U werkte er als soldaat binnen de onderhoudsdienst van het wagenpark. Daarnaast verrichtte u diverse surveillance-, observatie- en patrouilleopdrachten. Uw waarnemingen in Zeyouna zouden bijgedragen hebben tot de arrestatie en verdwijning van A.R. {...} (Brigadier-Generaal) J. A. S. {...} in 1997. Hij was een van poging tot staatsgreep verdachte officier bij het Iraakse leger. Verder maakte u bij momenten deel uit van de veiligheidsescortes van hooggeplaatste functionarissen. In augustus 1998 werd u samen met twee andere collega's gearresteerd door leden van Al-Amn Al-Khass, op verdenking van de moord op Aqid (Kolonel) K. A.-M. {...}. Gedurende twee weken werd u ondervraagd en gefolterd. U ontkende

echter alle betrokkenheid bij de moord. Vervolgens werd de zaak overgemaakt aan een burgerlijke rechtbank. U werd overgeplaatst naar het politiekantoor van Zeyouna en werd er vastgehouden in een gevangenis van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Ook daar werd u meermaals ondervraagd en gefolterd. Drie maanden later verscheen uw zaak voor de rechtbank en werd u bij gebrek aan bewijs vrijgesteld van alle verdenking. Na uw vrijspraak verbleef u nog enige tijd in hechtenis in twee militaire gevangenissen. Vervolgens voltooide u het resterende gedeelte van uw militaire dienst en zwaaide u af. Na uw militaire dienst werkte u als autoverkoper. In de jaren die volgden, raadden verschillende personen u aan om voorzichtig te zijn. De familie van de vermoorde Aqid was namelijk van plan om u te doden. Bovendien hoorde u na de val van het regime regelmatig schoten in de nabijheid van uw huis. In juni of juli 2005 was er een inval in uw huis. U was op dat moment afwezig. Zes à acht personen vielen het huis binnen op zoek naar u. Ze zeiden tegen uw familieleden dat u zich niet kon verschuilen en dat ze u waar dan ook zouden vinden. Tijdens de razzia stalen ze uw documenten en enkele waardevolle voorwerpen. Als gevolg van de stress werd uw moeder getroffen door een infarct. Sindsdien is ze verlamd. In 2006 verliet uw familie het ouderlijk huis en trok ze in bij enkele familieleden in de Jamiaa-wijk.

Na de inval besloot u Bagdad te verlaten. U dook gedurende zeven à acht maanden onder bij uw tante in Mosul. Daarna woonde u drie à vijf maanden bij een tante in Kirkuk. Nadien keerde u terug naar Mosul. Af en toe bezocht u uw familie in Bagdad. Vervolgens verbleef u ongeveer acht maanden bij familie in Najaf. Daarna woonde u tot uw vertrek uit Irak in Mosul. Gedurende deze jaren werkte u meestal als autoverkoper, voornamelijk in Mosul. In de periodes met veel geweld of periodes waarin u zich bedreigd voelde, bleef u werkloos wachten tot het veiliger werd. Tussen 2005 en uw vertrek uit Irak op 13 of 16 november 2011, kwamen er 20 à 30 keer personen naar u vragen bij uw familieleden in Bagdad, onder andere bij uw neef A. A. {...} in Bagdad Al-Jadida en uw tante in Zeyouna. Uw belagers bezochten ook meermaals uw buurt en uw voormalige woonplaats, ook al woonde daar ondertussen een andere familie. Het laatste bezoek dateert van enkele weken voor uw vertrek. In de loop der jaren ontdekte u dat twee van uw vroegere bevelhebbers bij de Jihaz Al-amn Al-Khass, met name Amid (Brigadier-generaal) M. al-Z. {...} en Naqib (Kolonel) A. Al-Z. {...} achter deze feiten zaten. Rond oktober 2011 besloot u Irak te verlaten. Op 13 of 16 november 2011 verliet u Mosul en trok u richting Turkije. U bleef ongeveer twee maanden in Turkije en u vertrok vervolgens per schip richting Griekenland. U kwam er op 25 of 27 januari 2012 aan. Vervolgens reisde u per schip naar Italië, waar u tot 4 of 5 februari 2012 bleef. Daarna reisde u per wagen naar België. Op 7 februari 2012 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgend document voor: kopie van verlopen rijbewijs.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat u niet aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. U slaagt er namelijk niet in uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. En dit omwille van onderstaande redenen:

U verklaart dat er sinds 2005 (zie CGVS, 10/04/2012, p. 15), over het hele land geseind staat en actief gezocht wordt (zie CGVS, 10/04/2012, p. 3, 4, 11), dat uw naam op een lijst van te doden personen staat (zie CGVS, 10/04/2012, p. 6, 14-15) en dat zowel de Iraakse veiligheidsdiensten als verschillende milities naar u op zoek zijn (zie CGVS, 10/04/2012, p. 7, 12, 13). Bijgevolg is het bijzonder merkwaardig dat u in staat bleek om tot oktober 2011 in Irak te wonen en werken, zonder dat u rechtstreeks bedreigd werd (zie CGVS, 12/03/2012, p. 20-21 – zie CGVS, 10/04/2011, p. 4, 13). Aangezien u geruime tijd als autohandelaar kan er ook van worden uitgegaan dat u deelnam aan het publieke leven (zie CGVS, 12/03/2012, p. 9, 21 – zie CGVS, 10/04/2012, p. 4, 13-14), opnieuw zonder noemenswaardige problemen. Verder merkt het Commissariaat-generaal op dat u na 2005 meerdere malen uw familie in Bagdad heeft bezocht (zie CGVS, 12/03/2012, p. 4), terwijl u nochtans duidelijke indicaties had dat men er actief naar u op zoek was. Getuige daarvan de diverse huiszoekingen en het surveilleren van uw vroegere woonst (zie CGVS, 12/03/2012, p. 20). Ook dit lijkt niet in overeenstemming te brengen met de ernst van de feiten. Het klemt namelijk dat u zonder problemen uw familie kon bezoeken terwijl er een dermate doorgedreven zoekactie was opgezet. Het Commissariaat-generaal merkt bovendien op dat u zich sinds 2005 meermaals verplaatste tussen verschillende steden en adressen (zie CGVS, 12/03/2012, p. 4, 20, 21 – zie CGVS, 10/04/2012, p. 4). U slaagde hier in hetgeen opmerkelijk is gezien de zware beveiligingsmaatregelen in deze periode waarbij er op de Iraakse wegen (zeker bij het in- en uitrijden van steden) zeer veel checkpoints waren opgericht. Het klemt dat u in de gegeven omstandigheden gedurende meer dan zes jaar zonder enig incident in Irak kon verblijven. Uiteraard relativeren voorgaande vaststellingen in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

U kunt evenmin aannemelijk dat u voor vervolging moet vrezen omdat de familie van de vermoorde Aqid bloedwraak heeft ingeroepen. U verklaart dat u na 1998 regelmatig werd gewaarschuwd

voorzichtig te zijn (zie CGVS, 12/03/2012, p. 19), dat u met de dood bedreigd werd (zie CGVS, 10/04/2012, p. 10) en dat er regelmatig schoten werden gelost in de buurt van uw huis (zie CGVS, 10/04/2012, p. 10). De verklaringen die u aflegt zijn weinig aannemelijk. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat de familie van de vermoorde Aqid sinds 1998 en tot op heden, op geen enkele manier concrete actie tegen u heeft ondernomen, hetgeen er niet lijkt op te wijzen dat u werkelijk moet vrezen voor vervolging. Bovendien verklaart u dat u hun bedreigingen niet serieus nam en er weinig angst voor had (zie CGVS, 10/04/2012, p. 10). Dergelijke verklaringen nuanceren uiteraard de door u ingeroepen vrees voor vervolging. U beweert verder dat uw angst voor de familie van de Aqid toenam na de val van het regime (zie CGVS, 10/04/2012, p. 10). Waarop u deze uitspraak fundeert is echter niet duidelijk. U beweert dat er regelmatig schoten werden gelost in de buurt van uw huis, maar u kan niet overtuigen dat die tegen u gericht waren en dat de familie van de Aqid achter deze feiten zaten. U verklaart namelijk: "... het zou kunnen dat die kogels door de familie van het slachtoffer afgevuurd zijn. Of door andere mensen." (zie CGVS, 10/04/2012, p. 10). Vreemd genoeg zegt u op een ander moment dat u zeker wist dat de personen die door M.{..} en A. Al-Z. {..} waren uitgestuurd, voor de schoten verantwoordelijk waren (zie CGVS, 10/04/2012, p. 5). Dergelijke incoherente verklaringen ondergraven uiteraard uw geloofwaardigheid. Het Commissariaat-generaal is bijgevolg niet overtuigd van uw verklaringen betreffende het invoeren van bloedwraak.

Het Commissariaat-generaal merkt verder op dat uw verklaringen betreffende de door M. {..} en A. Al-Z. {..} georkestreerde vervolging niet kunnen overtuigen. U verklaart dat er in juni of juli 2005 een aantal personen uw huis binnenvielen. Waar u het tijdens het eerste gehoor over in burger geklede personen heeft (zie CGVS, 12/03/2012, p. 19), verklaart u tijdens het tweede gehoor dat ze deels in burger, deels militair gekleed waren (zie CGVS, 10/04/2012, p. 3, 11). Dat u zich hierover tegensprekt, ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Na de inval, waarvan u opnieuw geen enkel begin van bewijs voorlegt, deed u navraag naar de motieven achter het incident. Uw verklaringen over uw zoektocht naar informatie, zijn echter weinig overtuigend. Vooreerst kan u geen duidelijkheid scheppen over de manier waarop u vernam dat deze personen achter de dreigementen zaten. Tijdens het eerste gehoor verklaart u dat u via uw oom vernam dat u werd gezocht door leden van de Al-Z. {..}-clan (zie CGVS, 12/03/2012, p. 20). Tijdens het tweede gehoor verklaart u echter dat u via uw vriend Nourredin vernam dat ze naar u op zoek waren (zie CGVS, 10/04/2012, p. 8). Dergelijke inconsistente verklaringen over de persoon van wie u dergelijk belangrijke informatie kreeg, doen nogmaals ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen. Bovendien zijn uw verklaringen over de twee personen die achter de dreigementen zitten, de twee leden van de Al-Z. {..}-clan, weinig overtuigend. U verklaart dat de Muqaddem bij wie Nourredin zijn licht opstak wist hoe deze personen te werk gingen en in welke organisaties ze actief waren (zie CGVS, 10/04/2012, p. 6). Ondanks de hoeveelheid aan informatie waarover de Muqaddem leek te beschikken, blijkt uw kennis over de personen die u sinds 2005 viseren eerder algemeen en weinig precies. U beweert dat ze een hoge positie hebben bij de huidige staat en dat ze bij de Dawa-partij aangesloten zijn, hetgeen u afleidt uit het feit dat ze bij de ministerraad werken (zie CGVS, 10/04/2012, p. 7). U weet echter niet welke taken ze waarnemen binnen de ministerraad (zie CGVS, 10/04/2012, p. 8). U linkt hen verder aan allerlei op zich staande milities zoals het Mehdi-leger, de Feilaq Badr en de Hoge Raad, hetgeen u afleidt uit hun vermeende banden met Iran (zie CGVS, 10/04/2012, p. 7). Verder kan u niet duidelijk zeggen bij wie uw vriend Nourredin te rade ging. Ondanks het feit dat hij hooggeplaatste leden van de Inlichtingendienst aansprak, bijvoorbeeld een Muqaddem (Luitenant-kolonel) (zie CGVS, 10/04/2012, p. 5,6), kent u de naam van deze persoon niet (zie CGVS, 10/04/2012, p. 5). Dit is enigszins opmerkelijk te meer omdat alle contact via een vriend verliep en u zich desgewenst had kunnen informeren naar wie hij aansprak. Het Commissariaat-generaal acht uw verklaringen bijgevolg weinig aannemelijk of overtuigend.

U verklaart dat er normaal gezien een arrestatiebevel moet zijn tegen u. U verklaart het arrestatiebevel niet te hebben gezien en te vermoeden dat de Muqaddem het wel heeft gezien of dat anderen hem hebben gezegd dat er één is (zie CGVS, 10/04/2012, p. 15). Opnieuw baseert u zich op vermoedens om uw verklaringen te staven. U baseert zich voor dit vermoeden louter op het feit dat u gehoord heeft dat u op een lijst met te vermoorden personen zou staan en met de inval in uw huis (CGVS 10/4/2012, p.15).

Verder heeft het Commissariaat-generaal twijfels over uw vermeende activiteiten binnen de Jihaz Al-Amn Al-Khass. Zo legt u weinig eenduidige verklaringen af over uw precieze takenpakket. Aanvankelijk, gevraagd om uw taken te overlopen, verklaart u dat u patrouilles uitvoerde in Bagdad en andere steden. Daarnaast moet u wegen beveiligen en nam u deel aan arrestaties en deed u verhoren (CGVS p.9). Even later verklaart u dat u af en toe onderhoud van wagens van de Amn al-Khass deed (CGVS p.12), iets waar u aanvankelijk met geen woord over repte. Nog wat later beweert u dat u werkte binnen de afdeling onderhoud van de wagens en dat u af en toe patrouilles, observaties of beveiliging van wegen

deed (CGVS p.13). Nog later omschrijft u uw taak dan weer als administratie of wagens onderhouden (CGVS p.15).

Verder verklaart u dat u betrokken was bij de ordehandhaving in de rumoerige periode na de moord op M. S. {...}. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u, zondermeer, dat dit de vader was van M. Al-S. {...}. U beweert dat hij in 1996 is vermoord (zie CGVS, 12/03/2012, p. 16). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat Mohammad Sadeq Al-Sadr in 1999 werd vermoord en dat dit, zoals u zelf omschrijft, gepaard ging met ernstige onrusten in het land (zie Landeninformatie, toegevoegd aan het administratief dossier). Dat is uiterst opmerkelijk, aangezien u zelfs na confrontatie verklaart dat u in augustus 1998 afzwaaid bij de Jihaz Al-Amn Al-Khass (zie CGVS, 12/03/2012, p. 8 – zie CGVS, 10/04/2012, p. 17). Tijdens het tweede gehoor begint u uw verklaringen plots te nuanceren en zegt u niet te weten of het de vader was of iemand anders van de familie. U blijft erbij dat het incident in 1996 plaatsvond (zie CGVS, 12/03/2012, p. 16-17 – zie CGVS, 10/04/2012, p. 17). Dergelijke aanpassingen in uw verklaringen doen ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u de ingeroepen vluchtmotieven op geen enkele manier kan staven aan de hand van documenten. Noch over de ingeroepen vervolgingsfeiten, noch over uw vermeende activiteiten tijdens uw legerdienst, kan u enig begin van bewijs voorleggen. Bovendien is een slecht leesbare kopie van een verlopen rijbewijs het enige document dat u voorlegt ter staving van uw identiteit. Deze door u voorgelegde kopie van uw verlopen rijbewijs kan bovenvermelde appreciatie niet veranderen. Het document doet namelijk op geen enkele manier uitspraak over de door u ingeroepen daden van vervolging. Het document kan enkel uitspraak doen over uw identiteit. Gezien het over een moeilijk leesbare kopie, is de bewijswaarde ook op dit vlak bijzonder relatief. Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de veiligheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel roept verzoeker de schending in van de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretisch betoog over de materiële motiveringsplicht en artikel 1 A 2) van de Conventie van Genève stelt verzoeker dat de tolk niet correct vertaald heeft. Verzoeker meent dat zijn relaas niet correct werd geïnterpreteerd.

Verzoeker stelt dat hij sinds 2005 over het hele land geseind staat en actief gezocht wordt, dat zijn naam op een lijst van te doden personen staat en dat zowel de Iraakse veiligheidsdiensten als verschillende milities naar hem op zoek zijn. Desondanks is hij tot oktober 2011 in Irak blijven wonen en werken. Hij werkte als autohandelaar. Verzoeker bevestigt zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal dat hij na 2005 zijn familie heeft bezocht, onder meer in Bagdad, maar dat hij dat zeer voorzichtig deed. Verzoeker zag er zeer erg tegen op Irak te verlaten omdat hij een goede job had en hij bij zijn verlamde moeder wou blijven. Op een gegeven moment waren de problemen toch te groot en had hij geen andere keuze dan te vertrekken.

Daarnaast stelt verzoeker dat de familie van de vermoorde Aqid bloedwraak uitgeroepen heeft. Na 1998 werd hij regelmatig gewaarschuwd om voorzichtig te zijn. Hij werd met de dood bedreigd en er werden regelmatig schoten gelost in de buurt van zijn huis.

Verzoeker bevestigt dat in juni/juli 2005 een aantal personen zijn huis binnenvielen. Na de inval deed hij navraag over de motieven achter dit incident. Verzoeker bevestigt dat hij enerzijds van zijn oom vernam dat hij gezocht werd door leden van de Al-Z.-clan. Hij vernam eveneens van zijn vriend N. dat men naar hem op zoek was.

Verzoeker bevestigt dat hij van oordeel is dat er een arrestatiebevel tegen hem lopende is, maar dat hij dit niet te zien kreeg.

Verder bevestigt verzoeker dat hij actief was binnen de Jihaz Al-Amn Al-Khass. Hij heeft tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal zijn takenpakket uitgelegd.

Tenslotte bevestigt verzoeker dat hij betrokken was bij de ordehandhaving in de rumoerige periode na de moord op M.S.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning

vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.5. Verzoeker meent dat zijn verklaringen verkeerd vertaald werden. Evenwel wijst de Raad erop dat tijdens de gehoren bij het Commissariaat-generaal aan verzoeker uitdrukkelijk is gevraagd of hij de tolk begreep en er ook werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden (gehoorverslag CGVS stuk 7, p 1- 2 en gehoorverslag CGVS stuk 4, p 1-2). Verzoeker kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hij heeft naar aanleiding van het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat zijn verklaringen verkeerd vertaald werden. Verzoeker toont niet concreet aan dat de verklaringen die hij heeft afgelegd niet of foutief in de gehoorverslagen zijn opgenomen.

2.6. Het betoog van verzoeker dat hij voorzichtig was tijdens zijn verplaatsingen in Irak, kan hoege-naamd geen ander licht werpen op volgende motivering: *"U verklaart dat er sinds 2005 (zie CGVS, 10/04/2012, p. 15), over het hele land geseind staat en actief gezocht wordt (zie CGVS, 10/04/2012, p. 3, 4, 11), dat uw naam op een lijst van te doden personen staat (zie CGVS, 10/04/2012, p. 6, 14-15) en dat zowel de Iraakse veiligheidsdiensten als verschillende milities naar u op zoek zijn (zie CGVS, 10/04/2012, p. 7, 12, 13). Bijgevolg is het bijzonder merkwaardig dat u in staat bleek om tot oktober 2011 in Irak te wonen en werken, zonder dat u rechtstreeks bedreigd werd (zie CGVS, 12/03/2012, p. 20-21 – zie CGVS, 10/04/2011, p. 4, 13). Aangezien u geruime tijd als autohandelaar kan er ook van worden uitgegaan dat u deelnam aan het publieke leven (zie CGVS, 12/03/2012, p. 9, 21 – zie CGVS, 10/04/2012, p. 4, 13-14), opnieuw zonder noemenswaardige problemen. Verder merkt het Commissariaat-generaal op dat u na 2005 meerdere malen uw familie in Bagdad heeft bezocht (zie CGVS, 12/03/2012, p. 4), terwijl u nochtans duidelijke indicaties had dat men er actief naar u op zoek was. Getuige daarvan de diverse huiszoekingen en het surveilleren van uw vroegere woonst (zie CGVS, 12/03/2012, p. 20). Ook dit lijkt niet in overeenstemming te brengen met de ernst van de feiten. Het klemt namelijk dat u zonder problemen uw familie kon bezoeken terwijl er een dermate doorgedreven zoekactie was opgezet. Het Commissariaat-generaal merkt bovendien op dat u zich sinds 2005 meermaals verplaatste tussen verschillende steden en adressen (zie CGVS, 12/03/2012, p. 4, 20, 21 – zie CGVS, 10/04/2012, p. 4). U slaagde hier in hetgeen opmerkelijk is gezien de zware beveiligingsmaatregelen in deze periode waarbij er op de Irakese wegen (zeker bij het in- en uitrijden van steden) zeer veel checkpoints waren opgericht. Het klemt dat u in de gegeven omstandigheden gedurende meer dan zes jaar zonder enig incident in Irak kon verblijven. Uiteraard relativeren voorgaande vaststellingen in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging."* De commissaris-generaal kan gevolgd

worden waar deze stelt dat – gelet op de verklaringen van verzoeker dat hij geseind stond en dat er actief naar hem gezocht werd – het geenszins aannemelijk is dat ondanks deze doorgedreven zoekactie alsook de zware beveiligingsmaatregelen op de Iraakse wegen, verzoeker er in slaagde zich ongehinderd te verplaatsen.

2.7. Uit verzoekers verklaringen blijkt voorts dat hij tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal stelde via zijn oom geïnformeerd geweest te zijn over het feit dat hij gezocht werd door leden van de Al-Z.-clan (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 7, p. 20). Tijdens het tweede gehoor verklaart verzoeker geheel in tegenstrijd hiermee deze informatie verkregen te hebben van zijn vriend N. (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 8). Wanneer verzoeker geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid stelt hij dat hij de namen via zijn vriend heeft gekregen en dat zijn oom enkel algemene informatie verzameld had (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 10). Thans stelt verzoeker in het verzoekschrift dat hij zowel van zijn oom als van zijn vriend te weten is gekomen dat hij gezocht werd door leden van de Al-Z.-clan. De Raad stelt vast dat verzoeker diverse nuanceringen tracht toe te voegen om zijn verklaringen alsnog met elkaar in overeenstemming te brengen. De Raad meent echter dat de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdig, minstens niet eenduidig is over wie hem nu heeft ingelicht over het feit dat hij gezocht werd door leden van de Al-Z.-clan (hetgeen een kernelement betreft in zijn relaas), wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Van verzoeker mag immers verwacht worden dat hij vanaf het eerste interview coherente en gedetailleerde verklaringen kan afleggen over kernaspecten van zijn relaas. De vaststelling dat verzoeker hier niet in slaagt, doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit relaas.

2.8. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.9. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.10. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker is van oordeel dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. Hij is afkomstig van Bagdad alwaar het gewapend geweld nog steeds veel burgerslachtoffers maakt. Het Commissariaat-generaal geeft zelf aan dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald Bagdad nog steeds problematisch is sinds het vertrek van de Amerikaanse troepen.

2.11. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Voor zover verzoeker zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming, dient gesteld dat, in acht genomen de bespreking van het eerste middel, verzoeker niet aantoonde dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden. Dienvolgens maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

2.12. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.12.1. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toege-

voegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – BAGDAD" van 16 juli 2012) is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.12.2. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch de veiligheidssituatie reeds enkele jaren verbeterd is en er een afname is van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risico-groepen o.a. het leger, politie en ambtenaren, Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

2.12.3. Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (F.H. v. Zweden, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport "Strategy for the Iraq Situation van januari 2007" en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheid van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en de IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

2.12.4. In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 27-28), kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet.

2.12.5. In de mate dat verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar de informatie gevoegd aan het administratief dossier stelt dat het geweld in Bagdad nog steeds aanhoudt, en besluit dat er nog veel burger-slachtoffers worden gemaakt, wijst de Raad erop dat ook de SRB een onderzoek weergeeft naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 20 e.v.) De Raad leest daarin onder andere: *"Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang te bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het*

gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)”.

2.12.6. De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2012.

2.13. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.14. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.15. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER